

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Tdo/26/2017                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 4110010226                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 11.07.2017                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Alena Šišková            |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2017:4110010226.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Gabriely Šimonovej na neverejnom zasadnutí konanom 11. júla 2017 v Bratislave v trestnej veci obvineného S. D. a spol., pre trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, o dovolaní obvineného S. D. podanom proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo 14. apríla 2014, sp. zn. 33T/31/2010, v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre z 15. októbra 2015, sp. zn. 2To/46/2014, takto

### rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného S. D. sa o d m i e t a.

### Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nitra zo 14. apríla 2014, sp. zn. 33T/31/2010, bol obvinený S. D. a spol. uznaný vinným zo spáchania trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom dni mesiaca november 1997, v období medzi 01. novembrom 1997 a 03. novembrom 1997, po predchádzajúcom vzájomnom dohovore na postrašení poškodeného R. G., vylákal O. R. poškodeného R. G. do kukuričného poľa nachádzajúceho sa za obcou C., a to tak, že ho priviezol na uvedené miesto na vozidle značky Ford Tranzit modrej farby, EČV: F. pod zámienkou predaja troch kusov prasiat, kde už na nich ukrytí v kukuričnom poli čakali S. D., D. R., G. T. a D. P., ktorí po príchode poškodeného a O. R. na miesto vytiahli poškodeného z tohto motorového vozidla, S. D., D. R., G. T. a D. P. ho fyzicky napadli holými rukami ako i údermi baseballovou pálkou, po prekonaní odporu poškodeného D. R. tohto na príkaz D. P. naložil do kufru motorového vozidla značky BMW318, EČV: F. a následne ho previezli v tomto vozidle do blízkeho agátového lesíka tak, že D. P. viedol motorové vozidlo, D. R. sedel na vozidle spolujazdca, S. D. a G. T. sedeli na zadných sedadlách tohto vozidla a na doposiaľ presne nezistenom mieste ho v tomto agátovom lesíku vhodili do vopred pripravenej jamy hlbokjej približne 50 centimetrov, kde D. P. dvoma výstrelmi z brokovnice nezistenej značky poškodeného usmrtil a následne S. D., D. R. a G. T. jamu zakopali a všetci štyria z miesta činu

odišli, pričom D. P. zomrel dňa 11. marca 2004.

Za tento trestný čin uložil súd obvinenému podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov. Podľa § 39a ods. 2 písm. b/, ods. 3 Trestného zákona ho zaradil na výkon trestu do II. nápravno-výchovnej skupiny.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený odvolanie čo do výroku o vine, treste ako i konaníu, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku ihneď po jeho vyhlásení. Odvolanie neskôr písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu a obvinený ho sám písomne doplnil. Krajský súd v Nitre uznesením z 15. októbra 2015, sp. zn. 2To/46/2014, podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie zamietol ako nedôvodné.

Proti rozsudku prvostupňového súdu v spojení s uznesením druhostupňového súdu podal 26. apríla 2016 v zákonnej lehote dovolanie obvinený vo svoj prospech prostredníctvom zvoleného obhajcu. Dovolanie podal z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku (zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu), § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom) a § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia). Navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a uznesenie krajského súdu a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Obvinený v dovolaní poukázal aj na neprimerane dlhé trestné konanie, kde od vznesenia obvinenia od roku 2004 do právoplatného skončenia veci v októbri 2015, uplynulo už 11 rokov. Od spáchania údajného skutku pritom uplynulo 18 rokov. Žiada preto poskytnúť náhradu vo forme zásadného zníženia trestu výslovným a merateľným spôsobom.

K dovolaniu sa vyjadril krajský prokurátor, ktorý považuje argumentáciu dôvodov dovolania za nesprávnu, pretože obvinený vo všetkých troch bodoch dovolania jednoznačne napáda výlučne hodnotenie dôkazov súdov nižších stupňov, pričom neuviedol žiadnu okolnosť, ktorú by bolo možné posúdiť podľa ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/, g/ alebo i/ Trestného poriadku. Práve v tejto veci dôkazy priame aj nepriame vytvárajú logickú na seba nadväzujúcu reťaz, pričom vo svojom celku nepochybne preukazujú vinu odsúdených tak, ako je to uvedené v napadnutých rozhodnutiach.

K dovolaniu sa vyjadril odsúdený R., ktorý uviedol, že zotrváva na svojej výpovedi z prípravného konania.

K dovolaniu sa vyjadril odsúdený T., ktorý vyjadril súhlas s dovolacími dôvodmi, ktoré uvádza obvinený v dovolaní. Ďalej sa už vyjadruje iba k vlastnej účasti na spáchaní trestného činu, pričom osobitne upozorňuje na absenciu tela poškodeného G.. Jeho smrť sa teda podľa neho nepodarilo spoľahlivo preukázať, čiže neboli naplnené všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu vraždy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného S. D. nie je dôvodné, pretože je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Obvinený v rámci tohto dovolacieho dôvodu namietal, že súdy nižších stupňov porušili právo na jeho

obhajobu, keď úplne odignorovali dôkazy v jeho prospech. V danom prípade pri existencii dôkaznej núdze (poukazuje pritom najmä na absenciu tela poškodeného R. G.) tak neakceptovanie dôkazu o tom, že v čase údajného spáchania skutku sa nachádzal mimo územia Slovenskej republiky, na čo si síce až s odstupom času spomenul, predsa nemôže zakladať dôvod, aby bol odsúdený za niečo, čo logicky nemohol spáchať. O tom, že bol v čase spáchania skutku v období od 1. do 4. novembra 1997 v Holandsku na zájazde vypovedala jeho bývalá manželka už na prvostupňovom súde a obvinený predložil aj jej čestné vyhlásenie, ktoré však odvolací súd spochybnil pre jej údajnú nehodnovosť pre blízky vzťah k obvinenému. Obhajcovi obvineného sa podarilo stotožniť niektoré ďalšie osoby, ktoré sa tohto zájazdu zúčastnili. Tieto osoby poskytli čestné vyhlásenia o tom, že zájazd sa uskutočnil v uvedenom termíne, osobne sa ho zúčastnili a zúčastnil sa ho aj obvinený s jeho bývalou manželkou. Tieto osoby obvinený navrhol vypočuť ako svedkov a predložil aj fotodokumentáciu z tohto zájazdu. Odvolací súd nekonal v rámci článku 6 ods. 3 písm. d/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keď odmietol akceptovať čestné prehlásenie bývalej manželky obvineného a odmietnutie tohto dôkazu relevantne neodôvodnil.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcim „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom, ako žalobcom v trestnom konaní, na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie, nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „zásadným spôsobom“. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiacie v prospech obvineného a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Treba tiež zdôrazniť, že trestné konanie treba posudzovať komplexne ako jeden celok a nie je možné z hľadiska zachovania práv obvineného hodnotiť len niektoré parciálne, jednotlivo extrahované úkony resp. postupy a na základe nich konštatovať zásadné porušenie jeho obhajobných práv.

Dovolací súd po preštudovaní spisového materiálu nezistil žiadne skutočnosti svedčiacie o tom, že by v priebehu celého trestného konania došlo k porušeniu práva obvineného S. D. na obhajobu a už vôbec nie zásadným spôsobom. Naopak, jeho právo na obhajobu bolo v priebehu trestného konania zachované, pričom obvinený mal možnosť zúčastňovať sa pojednávaní a uplatňovať svoje práva či už osobne, alebo prostredníctvom obhajcu, pričom toto svoje právo v priebehu konania aj aktívne využíval. Dňa 19. novembra 2004 po vznesení obvinenia mu bol ustanovený obhajca JUDr. Beresický. Dňa 22. novembra 2004 si obvinený zvolil obhajcu JUDr. Schwarza, ktorý ho zastupoval celý zvyšok prípravného konania, v konaniach na súdoch nižších stupňov a zastupuje ho aj v dovolacom konaní. Z obsahu spisu vyplýva, že v prípadoch, kedy sa obvinený alebo jeho obhajca nemohli zúčastniť verejného zasadnutia na súdoch nižších stupňov, tieto boli vždy odročené.

Pokiaľ ide o námietku, že v čase spáchania skutku bol obvinený v Holandsku, na ktorú si obvinený spomenul až s odstupom času, a ktorú nesprávne uviedol v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, toto tvrdenie krajský súd vyhodnotil ako účelové a čestné vyhlásenie bývalej manželky obvineného vyhodnotil ako nedôveryhodné, nakoľko táto mala záujem na nepreukázaní viny obvineného. Výsluch ďalších svedkov odvolací súd odmietol vykonať, nakoľko z vykonaných

dôkazov považoval zistený skutkový stav za dostatočne preukázaný. Dovolací súd pripomína, že súčasťou práva obvineného na obhajobu nie je jeho nárok na vykonanie všetkých dôkazov, ktoré navrhuje. Je v diskrečnej právomoci súdu posúdiť, vykonanie ktorých dôkazov je pre preukázanie zisteného skutkového stavu nevyhnutné. Odôvodnenie odmietnutia ich vykonania spôsobom, akým ich odôvodnil odvolací súd, považuje najvyšší súd za dostatočné.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku.

Obvinený k tomuto dovolaciemu dôvodu uvádza, že súdy nižších stupňov sa vo svojich rozhodnutiach o preukázaní jeho viny opierajú o jeho svedeckú výpoveď z prípravného konania potom, ako ho príslušníci polície zadržali a z výpovede pred sudcom, ktorý ho bral do väzby, ako aj o svedeckú výpoveď odsúdeného R. z prípravného konania. Tieto výpovede však boli urobené pod hrozbou, že jeho vtedajšiu manželku I. D. tiež obvinia (tieto hrozby boli urobené ešte pred výsluchom na polícii, kde nebol prítomný žiadny obhajca). Na výsluchu navyše nebol prítomný jeho ustanovený obhajca, ale jeho koncipientka, ktorá obvineného nepoučila o jeho procesných právach.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu proti Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen proti Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší proti Holandsku, Visser proti Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania. Dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako širokom rozsahu, aký je charakteristický pre riadne opravné prostriedky. Dovolanie a rozhodnutie o ňom znamená prelom do právoplatných rozhodnutí, a preto spravidla narušuje stabilitu konečného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Z toho dôvodu možno dovolanie aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

K argumentom obvineného k tomuto dovolaciemu dôvodu dovolací súd obdobne ako krajský súd vo svojom uznesení konštatuje, že odvolanie výpovedí z prípravného konania zo strany obvineného D. a

odsúdeného R. možno vyhodnotiť ako účelové. Obaja v prípravnom konaní podrobne popísali skutkový dej, spôsob konania, motív a páchatel'ov a tieto výpovede aj verifikovali na základe previerok výpovedí, počas ktorých orgánom činným v trestnom konaní spontánne a dobrovoľne ukázali polícii miesta, kde sa stal skutok. Výpovede nemohli prebehnúť zastrašujúcim spôsobom, lebo k nim došlo v prítomnosti obhajcov a bez nátlaku, o čom svedčia aj vyhotovené zápisnice. Obhajcovia navyše nenamietali spôsob vedenia výsluchu v prípravnom konaní ani v jednom prípade.

K námietke obvineného, že na dvoch výsluchoch v prípravnom konaní bola prítomná advokátska koncipientka obhajcu, najvyšší súd uvádza, že v zmysle ustanovenia § 35 ods. 1 Trestného poriadku (zákon č. 141/1961 Zb. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov účinný do 31. decembra 2005) v znení v danom čase účinnom sa pre jednotlivé úkony trestného konania, s výnimkou konania pred súdom, mohol dať obhajca zastúpiť svojím koncipientom aj bez súhlasu obvineného. Zastupovanie advokáta advokátskym koncipientom v priebehu prípravného konania v konaní o prejednávanom trestnom čine tak bolo v súlade so zákonom. Uvedená námietka obvineného preto neobstoí.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Obvinený v rámci tohto dovolacieho dôvodu zopakoval, že výpovede jeho a odsúdeného R. z prípravného konania nemožno brať do úvahy, pretože boli vykonané pod nátlakom. Ďalšími nepriamymi dôkazmi boli výpovede svedkov G., T. a M., ktoré však relevantným spôsobom nepreukazovali jeho vinu. Boli plné domnienok, pravdepodobností a úvah. Absencia dôkazu ohľadne smrti R. G. je podľa obvineného porušením zásady voľného hodnotenia dôkazov. V rámci trestného konania sa nepodarilo relevantným spôsobom preukázať skutočnosť, že R. G. je po smrti. Súd nižších stupňov vychádzal z výpovede obvineného D. a odsúdeného R. z prípravného konania a z výpovede svedka M., o ktorého dôveryhodnosti má obvinený pochybnosti. Tento svedok sa mal dozvedieť o smrti G. v roku 1998 od nebohého P., a preto je neprijateľné, že o tejto skutočnosti vypovedal pred orgánmi činnými v trestnom konaní až v roku 2008 a pri svojej výpovedi si na všetko pamätal napriek tomu, že to bolo pred 10 rokmi. Keďže chýba dôkaz, prostredníctvom ktorého by bolo možné preukázať, že R. G. je mŕtvy, neboli podľa neho naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu vraždy. V stave dokaznej núdze mali sudy nižších stupňov postupovať podľa zásady in dubio pro reo.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku najvyšší súd poznamenáva, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku), ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu je potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením (skutkovými závermi), ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku veta za bodkočiarkou. Dovolací súd nemôže skutok ustálený súdmi prvého a druhého stupňa ani meniť ani dopĺňať (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov môžu obvinení v dovolaní uplatňovať len námietky právneho - hmotného charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti

rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi nižších stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho súdu.

Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov. Použitú právnu kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté, a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu. Z uvedeného vyplýva, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že hodnotenie dôkazov súdmi nižších súdov spôsobom, ktorý nekorešponduje s predstavami obvineného, v žiadnom prípade nemôže napĺňať žiadny z dovolacích dôvodov. Súdmi nižších stupňov mali za spoľahlivo preukázané, že poškodený R. G. nežije, a to z výpovede obvineného D., odsúdeného R. a svedka M., z neobvyklého správania obvineného D. po skutku (tento tvrdil, že dlžné peniaze odovzdal poškodenému G. a tento s nimi ušiel) a zo správania P., ktorý mal telo mŕtveho spolu s odsúdeným R. prekopávať. Súdmi nižších stupňov teda mali za preukázané, že R. G. je mŕtvy, pretože páchatelia sa na ňom dopustili násilia nezlučiteľného so životom a do tohto zistenia skutkového stavu dovolací súd nezasahuje, ale odkazuje na odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších stupňov. Vo veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, v rámci ktorého boli vykonané tak priame, ako aj nepriame dôkazy, ktoré vytvárajú logickú na seba nadväzujúcu reťaz a preukazujú vinu obvinených.

Pokiaľ ide o dĺžku trestného konania, ktorá bola v tomto prípade skutočne neprimeraná, nakoľko od vznesenia obvinenia do právoplatného skončenia veci ubehlo 11 rokov a od spáchania skutku až 18 rokov, najvyšší súd dôkladne zanalyzoval spisový materiál. Z jeho obsahu je zrejmé, že dĺžka konania nebola spôsobená konaním orgánov činných v trestnom konaní ani súdov. V období od roku 1997 do roku 2004 orgány činné v trestnom konaní nemali vedomosť o spáchanom trestnom čine. Ďalších 6 rokov prebiehalo vyšetrovanie, pričom toto obdobie bolo primerane dlhé vzhľadom na skutočnosť, že skutok sa stal v roku 1997, absentovalo telo poškodeného a po svedkoch bolo potrebné namáhať pátrať. Konanie na súde prvého stupňa trvalo 4 roky, čo však bolo spôsobené opakovanou nedisciplinovanosťou a marením úkonov zo strany obvinených. Vo veci bolo nariadených celkovo 18 verejných zasadnutí, resp. hlavných pojednávaní, z ktorých 11 bolo odročených z dôvodu neprítomnosti niektorej z osôb, ktorých účasť bola nevyhnutná, vo väčšine prípadov práve niektorého z obvinených. Nemožno tak orgánom činným v trestnom konaní ani súdom vytýkať spôsobenie prieťahov v konaní. Je tiež dôležité uviesť, že sama skutočnosť, že od spáchania skutku ubehol dlhý čas, nie je dôvodom na mimoriadne zníženie trestu. Dĺžka konania bola spôsobená obvinenými samými, ktorí úmyselne utajovali dôkazy, marili úkony nariadené prvostupňovým súdom a ani jeden z nich sa nepričinil podstatnou mierou o objasnenie skutku. Dovolací súd sa preto stotožňuje so sankciami, ktoré boli v predmetnej veci uložené a nevidí dôvod na ich znížovanie.

Na základe uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Trestného poriadku nie sú naplnené.

So zreteľom na vyššie uvedené najvyšší súd nezistil naplnenie namietaných dovolacích dôvodov vo veci dovolania obvineného S. D., a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.